

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Apologia Petri Stevartii Leodii, Theologiae In Academia
Ingolstadiana Professoris, Ad D. Mavritium Ibidem
Parochi, Consilarii Ducalis Bauarici, & ad SS. apostolos,
Coloniae, Præpositi. Pro Societate ...**

Stevartius, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1594

VD16 S 8949

Castitas Societ. Iesv contra vaniſſimas criminationes defenditur, &
prædicatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70292)

Vbi si vsquam aliàs toto libro non maledicentiam so-
 lum tuam sed etiam impuritatem & libidinem manifestè
 declaras. Quæ cum ego legissem, illud in mentem mihi ve-
 nit, quod de Nerone narrant Historici; cum propter in-
 explicabilem veneream intemperantiam, in eam venisse
 opinionem, neminem posse castè viuere: itaque fatentibus
 suas libidines facilem se, ac beneuolètem præbuisse. Quan-
 tum quid Neronis a ssimilatione opus est? Clarè expref-
 seque hoc professus est Lutherus, venereas cupiditates non
 minus homini ingenitas atque expetendas esse, quàm cæte-
 ras naturæ necessitates: quod horrerem ego dicere, nisi et-
 iam multò turpiora ab Historico allata essent. Hoc enim
 & ipse Polycarpus ponit fundamentum: Castè viuere ne-
 minem posse. Ex quo fonte facile est animaduertere, quis
 torrens mendaciorum erupturus sit in Iesuitas, qui non so-
 lum castè viuere hominem posse credunt, sed experiri se di-
 cunt; quique ad eò etiam Angelicam Castitatem sibi ser-
 uandam & imitandam proponunt: quod mirum est quibus
 iocis ac sarcasms Polycarpus excipiat. Inuitus ego lubri-
 cam hanc viam ingredior de Castitate disserendi. Sed quo-
 niam Calumniatoris in hoc crimine mirabiliter exultat
 oratio, & quoniam plurimi fortè Lutherana illa persuasio-
 ne; Neminem castè viuere posse: nimis erunt credendo fa-
 ciles & leues, aliquid sanè, quantū meus & vester pudor pa-
 tietur, dicendum est.

*Societatis
 Iesu casti-
 tas demon-
 stratur ad-
 uersus ini-
 quissimas
 criminatio-
 nes ementi-
 ta Historia.
 Hist. Ord.
 Ies. à pag.
 89. vsq; ad
 109.
 Sue. Tacit.
 Luth. To. 2.
 Ienens. fol.
 147.
 Hist. Ord.
 Ies. 107.
 Fingit ex
 suo Luthe-
 ricq; ingenio
 Polycarpus
 Catholicos
 quasi sine
 Venere sit
 impossibile
 viuere.
 Polycarpus
 ex doctrina
 Lutheri a-
 què omne
 cuiuscunq;
 conditionis
 ac sexus ho-
 mines, atq;
 Iesus ac tur-
 pitudinis
 Voluptat
 Au-
 coarguit.*

Ac videte & diligenter perpendite, qua ego defensione
 Iesuitarum in hoc crimine vsurus sim. Probabitur scio as-
 sentiemi, ac impuras istas belluas detestabimini. Sic au-
 tem ego ratiocinor. Si Iesuitæ meritò suspecti de libidi-
 nosissimis criminibus esse debent: nullus est tanta digni-
 tate, tanta sapientia, tanta probitate & pudicitia, seu vir,
 seu adolescens, seu maritus, seu viduus, quem non etiam
 meritò Onaniticum, Sodomitam, Adulterum, vel vt mi-
 nimum Scortatorem esse suspicari possimus. Mira for-
 tè & incredibilia loqui videor. At faciam planissimum;

Aut Societatis IESV hominibus puritatis & caſtimonie laudem concedendam; aut vna etiam omnibus penè mortalibus impuritatis crimen tribuendum eſſe. Eſt enim Polycarpi ſententia, cæterorumq; Prædicantium, caſtè viuere neminem poſſe, atque tam neceſſariam mortalibus Venerem, quàm Cererem eſſe. Vnicum autem & optimum caſtimonie, pudicitieq; remedium eſſe in Matrimonio: quoniam Ieſuitæ non vtantur, inde effici, eos in cœno turpiſſimarum libidinum volutari. Non iam illud contendo, vtrum iſti Lenones vlli prudenti, ſapièti aut honeſto viro, etiam cuiuſcunq; ſectæ, hanc ſuam opinionem de illa ſæda & voluptaria neceſſitate perſuaſerint; ſed vt intelligatur Prædicantes omnes ac reliquos huius neceſſitatis aſſertores, palam quidem ſolos Ieſuitas ſclerum libidinoſorum arguere; re autem vera de omnibus ſuis ſectatoribus infanda flagitia ſuſpicari. Maſti vos Lutherani, veſtris Doctõribus velitis nolitis, ſecundum Lutheri fidẽ, Sodomitæ, Adulteri, Scortatores videmini. Non creditis. At conſiderate vim ratiocinationis meæ: Qui cunq; deſtituti ſunt optimo, tutiſſimo, vnicoq; perfugio pudicitie, eos neceſſe eſt ab obſcenis cupiditatibus tranſuerſum agi, rapiq;e. Ita enim ſunt animi eſſrãnata appetitiones, vt hoſtes crudeliſſimi, qui ſemper in inſidijs deliteſcunt, vt incautum animum decipiant ac miſerè quodammodò dilanient. Quòd ſi nemo dubitat eo morbo cuique percundum eſſe, aut eo veneno ſuffocandum, cuius vnica & optima medicina atque antidoto careat; non poteſt etiã incertum eſſe, quin ab ijs quiſq; perturbationibus animi, aduerſus quas ſe minimum tueri poteſt, vincendus ſit. Atqui nemo hominum eſt, cui non ſæpe eueniat, vt longo tempore, quantumcunq; aſtuantibus cupidinibus, illud vnicum ac optimum Lutheri medicamentum adhibere non poſſit. Quod enim illud Polycarpeum medicamen eſt Venereæ infirmitatis, niſi illa conceſſa in Matrimonio voluptas; qua tamen quò minus legitime frui etiam coniuges poſſint, natura, leges, cõſuetudo, mille caſus ſapiffimè impediunt; Concludatur ergo ratio:

Poly-

*Prædicãtes
omnes alios
mortales
æſtimant
ſuis morib.
& de libidine
ſuſpectos
habent.*

Polycarpe, quid censes de illis mulieribus, quæ serius nubunt; aut de illis viris, qui tardius vxores ducunt? Quid de maritis diu ac multum peregrinantibus? Quid de viduis? Quid de coniugibus, quorum alter atate, robore, cupidine ferueat, alter ægritudine perpetua cõsuetetur? Quid si alterutrum libido exstimulet eo tempore, cum mos, cum fas, cum DEVS prohibet, quamuis vxori cõsuescere? Quid fiet Polycarpe? Potestne his euentibus castitas & pudicitia conseruari? Si non potest, labetur coniugum alter, vel vterque impudicitia, Adulter, Ganeo, vel Sodomita fiet: idque impunè. Nam sine lege, sine pœna est necessitas.

Vide mi Polycarpe: Si nemo ferè hominum est, quem immoderata voluptatũ appetitio non vellicet: Si tam praua animi motione non domita, in scelus prorumpitur. Siq; eam solam reprimatque frenat amor in coniugio, qua tamen omnibus hominibus sæpe ac diu carendum est. Igitur nemo erit mortalium, qui non sæpe ac diu turpissimis cupiditatibus obsequatur. Imò, inquiet, si illo remedio optimo careat, alia adhibenda sunt. Dixerat esse vnicum. Nunc admittit alia præter illud. Hæc est enim consuetudo istorum: inter se pugnantia asserere. Quanquam habent causam huius inconstantia. Nam si vnum tantum est, pudicitia per fugium, quo Iesuitæ non vtuntur; inde efficiunt, eos impuros esse: si plura sint, sperant se argumentum nostrum eludere posse; sed tenetur nihilominus Polycarpus. Demus enim hoc posterius, plura esse libidinum remedia. Nonne si ea perpetuò adhibeantur, perpetua esse poterit castitas? Si negas adhiberi semper posse, expone quæ sint. Nam oratio, ieiunium, corporis afflictatio, cætera, sanctis hominibus vsitata; perpetuò, aut certè quoties necesse est, possunt adhiberi. Quòd si vestra talia non sunt, vana sunt; quia scelus non semper impediunt. Aut igitur castitas extra coniugium conseruari potest, aut nemo mortalium est, qui non aliquando impurus ac scelestus sit. Quid hic addis Polycarpe? An ex odio Iesuitarum omnes mortales incesti, stuprorum, Sodomie condemnabis, dum ipsi Iesuitæ tales ha-

Iterum concluditur ex Polycarpi dictis, aut neminè, aut Iesuitas quoque castos esse.

beantur? An verò, ne ceteros omnes infames ac te ipsum libidinosissimum mortalē declares etiam Iesuitis parces?

Estnè tibi tantillum saltem pudoris adhuc, vt minuas dicti & conclusionis inuidiam? Quod fiet si dicas: De omnibus quidem, qui non possint vacare coniugio, timendum esse, ne scelerati sint, sed de nullo mortalium hoc apertè dicendum aut asseuerandum, nisi qui in tali scelere deprehensus sit. (Proh Euangelium cuiusmodi, quod doceat, neminem obscœnitate libidinum abstinere, aut earum suspitionem effugere posse) Sed fauet tibi hæc interpretatio. Nam inquires: Nihil criminis est, talia de Iesuitis suspicari, quos tales deprehendit Elias. Itanè verò deprehendit? Nec ipse Nero, si Iesuitas vidisset, hoc crederet; nec cuiquam persuasus, nisi fortè libidinosissimo alicui Prædicanti. Sed audi Polycarpe: Ego certò scio, ac manifestis argumentis probare possum, insignem hęc iniuriam fieri Societati IESV, neque committam, vt vel tenuissima suspicio, etiam occulti criminis, in animis legentium hæreat. Itaq; aliter tua impudentia & audacia confutanda: aliter innocentia Patrum Societatis IESV demonstranda est. Tibi igitur Polycarpe, ac Eliæ tuo sic responsum volo. Nequam est, & crucem meritis, qui tantorum criminum quenquam publicè insimulat, nisi ea legitimè probare potest. Has criminationes in Iesuitas quis probabit Polycarpe; Tunè scelestè, qui parum liquido probare posses, te Sodomitam non esse? An ille nefandus Elias? At iam periit, postquam Iesuitis attribuit, quæ in seipso fortè impurissimus expertus est. Etenim secundum fidem fortassis eius accidit, vt castè non viveret, qui posse se non putaret, neque Iesuitarum remedijs vteretur. Et nescio quomodo illa rabiosa eius mors, & illi æterni ignes, quibus meritò cruciatur, eius impuritatem vere mihi videntur. Tu, Polycarpe, si demonstras Eliam castum fuisse, ego cum inter beatos fortasse numerabo, non damnatos. Nemo vnquam, qui castè viuere vellet, à Religione Catholica aut statu hominum Religiosorum deficit; Imò rectè sentiunt, qui dicunt, solam ferè libidinis ac

*Facile est
cui libet ho-
sti de hoste
crimina sin-
gere, sed
probare dif-
ficile.*

Veneris

Veneris explendæ cupiditatem Religiosos Cœnobijs & Collegijs expellere.

Porro non desunt alia argumenta innocentia ac puritatis Iesuitarum: quæ sanè apud omnes homines honestos & sapientes maximam vim habent. An cuiquam enim potest esse probabile, eos, qui propter insignes animorum, corporûq; dotes florere possent in politijs Rebusq; pub. ac omnibus delicijs diffluere, adeò sceleratos esse, vt malint inter Iesuitas, quibus se aggregarunt, horrendis & abominâdis criminibus sese obstringere, quàm licitis frui inter honores & amicos voluptatibus? Quàm multi sunt, qui cum etiam cõmuni hominum vita sanctissimè, castissimeq; vixissent; in Societatem Iesu, vt ad culmen Christianæ virtutis & perfectionis ascenderent, ingressi sunt. Et est quisquam tam improbus, qui suspicari audeat, tales asperius vitæ genus suscepisse, bonis se ac dignitatibus abdicasse, & quasi in voluntariam seruitutem tradidisse, tãtum vt Sodomitæ fierent, sceleraq; perpetrarent fulmine cœlesti vindicanda? Nihilnè summa, in somno cibo & potu temperantia? Nihilnè perpetua ad virtutem exercitationes, quibus corpora ad omnem patientiam durantur? Nihilnè constantes ac grauissimæ occupationes; Nihilnè animi intensio, quanta maxima esse potest in literarum studijs? Nihilnè sacrarum literarum & librorum lectio? Nihilnè disciplina Religiosa? Nihilnè orationes ac preces quotidianæ & stata? Nihilnè timor Dei, aut æterni ignis apud Iesuitas proficiat, quò magis castè, aut a què saltem atque ceteri mortales, viuere possint? Nam si vllum hominum genus est, quod istis tam efficacibus ad puritatem mentis & corporis conseruandam medijs sapienter ac efficaciter vtatur, Societati Iesu hoc inprimis tribuendum est, quippe quæ ijsdem rationibus innumerabiles & adolecentes & viros & fœminas à turpitudine ad puritatem & castimoniam assuefecerit. Scilicet, tanti Iesuitæ simulatores sunt, vt tam atrociam & inaudita flagitia soli cœlare possint, & perpetuò ac cõstanter simulare sanctimoniam, cum vita factisq; sint nequissimi & impurissi-

Multa ac magna argumenta Iesuitarum castimoniam.

purissimi. Sed iam me piget longiore oratione horum scelerum suspicionem à Societatis IESV Patrib. amoliri. Nemo enim tale quicquam suspiciatur, nisi qui ipse sceleratus ac nequam est, & suis moribus ceteros aestimat.

Fabula quaedam immanes & inanes tamen de Societate Iesu conficta.
Hist. Ord. Ies. pa. 101. & 102.

At nondum defungi possum hoc labore: Aliud enim hæc hydra caput nunc exerit veneno tumidum & calumnijs turgens. Decantat quædam flagitia libidinosa Iesuitarum, & ne ipse ea confinxisse videatur, loca nominat, in quibus castitas Iesuitarum egregiè prodita sit. Monachijs scilicet, Augustæ, Landspergæ, Dilingæ, Ingolstadtij. Insinuat autem veteres quasdam fabulas ad invidiam Iesuitis faciendam à similibus Polycarpo & Eliæ nebulonib. olim sparsas, quas Patres Societatis IESV etiam publicis tabulis Principum ac Rerum pub. confutare possunt; quas si protulerint, legitimo Iuris processu Polycarpus exauctorabitur, & Calumniator ac nebulo declarabitur: quamquam nihil infamiae tam impudenti Calumniatori accedere potest. Quod si neget illas obsoletas afferri, sed certas narrationes, manifestum est, cum impudentissimè mentiri: & antequam vel ullam earum partem probet, vitam per scelus potius amittet. Illa autem indignissima calumnia est, quod nominatim quosdam Societatis IESV Patres, viros doctos & graves criminetur, tanquam in flagitijs deprehensos, quibus tamen innocentiae testimonium præbent, quotquot eos noverunt, aut in locis, in quibus perpetrata dicuntur, vixerunt. Et quidem ne parum audax sit, duos Theologos criminatur, viros integerrimos atque doctissimos, ac cum ijs Personas illustres, quæ si iniuriarum Polycarpum reum agent, sentiet ille quàm non expediat, ita liberè quemq; calumniari; Et ex multis tandem aliquem inueniri, qui etiam omnium reliquorum iniurias vindicet. Vnus est (quàm exacta disquisitione adhibita intelligo) ex omnibus, quos tu, impudissime Polycarpe, perstringis, cuius ipsi Iesuite fatètur mores lapsos esse ad libidinem, sed eo ipso indignum esse sua Societate iudicarunt, & Collegio exturbârunt. Fuit autem is homo sine literis, domesticis tantùm munerib. obeûdis destina-

*Hist. ord.
 Ies. pag.
 100. 106.*

destinatus. Quòd si in tanta hominum multitudine aliquis simulator, aut peruicax, aut negligentior in diuino cultu ac obseruatione legum Religiosarum tandem erumpit in aliquod flagitium, non ideò ipsa tota Societas, vel eius etiam notabilis pars vituperanda, sed huius scelus detestandum est, quod magis Iesuitæ faciunt, quàm vlla hominum natio, quippe qui similes statim vt membra putrida à toto corpore abscindant; idque sapientissimè: quoniam gnauiter impudentem, nec consuetudine ac familiaritate reliquorum dignum iudicant, qui semel verecundiæ fines ita transferit, vt scelus aliquod tale committeret, quamuis vnicū. Atque hic multa & magna tua mendacia recēdere possem, quibus tu vnus hominis ex tot millibus peccatum auges, vt Iesuitis omnibus odium concilies: nisi fortè ideò id fecisti, vt ne hoc quidem, quod verum est peccatum, verè narrares, atque adeò illud obtineres, ne videreris vlla veritate vsus.

Quanquam si ille, quantumuis Cocus, ad te tuosque Polycarpe clam transfugisset, etiam si millies Adulter fuisset, yoseum Castitatis amantem pronunciaassetis, dum modò claustra pudicitiae ita perfregisset, vt omnem sibi ad Castitatem tuendam aditum præclusisset. quin fortè etiam inter Collegas vestros & præcipuos quidem cum numerassetis. Ita enim comparati estis, vt, si quis ex ijs, qui castitatē profitentur, semel lapsus sit, non solum flagitium exclametis, sed ipsam etiam Castitatis professionem, ac omnes eiusdē Ordinis homines cōuitijs ac maledictis insectemini; quòd si verò se ad perpetuum adulterium obliget, tūm vobis castus, & purus, & sanctus est; illumq; incestum ac adulterium honesto Coniugij titulo velatis Venerij Ministri, Tu, inquam, Polycarpe, & tui Tubingenses; qui scelus vestri dogmatis in nos Catholicos malitiosissimè detorquere conamini: dum semper clamatis, Iesuitas ac Catholicos docere: Minus peccatum esse Sacerdoti aut Religioso cum meretrice consuescere, quàm Vxorem ducere. Hoc agitis æquissimi, vt rudib. ac nimium credulis persuadeatis, nos

I

docere:

*Iesuitarum
transfuga
& apostata
sunt Hæreticorum
Apostoli.*

*Hist. Ord.
Ies. pag. 107
Explicatur
an & quo-
modo dica-
tur à Ca-
tholicis, mi-
nus flagitiū*